

"Akif Emre gençliğimizi de alıp gitti"

Hakan Arslan

<http://www.haberiyat.com/akif-emrenin-ardindan/akif-emre-gencligimizi-de-alip-gitti>

Hakan Arslan Akif Emre'nin ardından yazdı; Birbirimize uzaklığımız yakınlığımız değildir asıl olan. Birbirimizin yüreğine değmiş olmamızdır. Haberi olsun olmasın, benim yüreğime değmiştir Akif Emre. Allah ondan razı olsun

Haberiyat | Haber Merkezi

Akif Emre'nin vefatı üzerine medyada onunla ilgili yazılan yazıların sayısı her geçen gün artıyor. Karar'dan Hakan Arslan "Akif Emre gençliğimizi de alıp gitti" başlıklı yazısında "Biz, asıl olan hakikati hiçbir zaman tümünden bilemeyiz, seçimlerimizin açtığı yolda ilerleriz. Yanılmamış olmayı umarak. Gençliğimizin iddiasını unutmamış olmayı umarak. Doğru yön tutmuş olmayı umarak" diyerek Emre'nin yazılarının böyle bir sağlama yaptığını kaydetti.

Arslan'ın yazısını Haberiyat için alıntılıyoruz:

Akif Emre gençliğimizi de alıp gitti

Zor zamandayım. Zor veda yazıları yazdım. Önce çok sevdiğim babama. 15 Temmuz sonrası can dostum, çalışma arkadaşım Erol Olçok ile 16 yaşındaki oğlu Abdullah Tayyip'e. Yiğit şehitlerimize. Acılar durmadı hiç. Nice dostum nice kayıp yaşadı. Zor telefonlar açtım, Mustafa Şahin'den Selahattin Yusuf'a kadar nice dosta. Anacığı hakikat yurduna göç ettiğinde aramıştım Gökhan Özcan'ı. Çok geçmeden babacığım göç etti aynı yurda. Gökhan aradı bu sefer, "Sıra bende" diyerek. Nice acıyla yoğruldu. Yorgunum.

Akif Emre'nin vefat haberi de öyle tez elden ulaştı bana. Çok acıttı gönlümü. Üç beş eğreti cümle karalayabildim anca. Tez öğrendim ya, bir türlü vedalaşmaya el vermedi gönlüm. Bugün de nerede ve nasıl bitireceğimi bilemediğim bir yazıya başlıyorum. Nicedir denk gelmiştik Akif Emre'yle. Ama hep yanı başımda duyduğum biriydi. Pek yakınlarda yine tez elden haberim oldu Haberiyat'tan. Mustafa Şahin'in yazısını okudum ilkin.

Hemen mesaj yazdım Mustafa'ya: "Yazını okudum, eline sağlık Mustafa. Hayırlı olsun Haberiyat. Akif Emre'ye ve ekibe selamlar." O gün "Ne güzel oldu" diye geçirmiştik içimden, "Vesile olur, Akif Emre'yle de görüşürüz belki yakınlarda." Şartlar fırsat tanımasa da nicedir söyleşmek diliyordum Akif Emre'yle. Niye mi? İzini sürdüğüm işler gereği, her sabah

köşe yazarlarını uzun uzadıya gözden geçirme alışkanlığım vardır. Yeni Şafak'ın yazarlar sayfasını açınca, ilkin Akif Emre'nin yazısı var mı o gün, ona bakardım. Varsa ilk onu okurdum. Teselli, rahatlama, gençlik günlerimizi, bir o kadar da ilkelerimizi hatırlama niyetine. Her Akif Emre yazısı yüreğime su serperdi, gönlümü rahatlatırdı. Ömrümü, tercihlerimi sınamamı sağlardı. Şimdi onlardan yoksun kaldım, ne acı.

Biz 50'li, 60'lı yıllarda doğanlar, 12 Eylül öncesinin keskin politik atmosferinde yaşayanlar, hem 12 Eylül'le hem kendimize hesaplaşmaktan yılmayanlar, sevabıyla günahıyla nice yükü omzunda taşıyanlar “dünyayı dönüştürmek” diye bir düstur bellemiştik gençliğimizde. Bize özgü bir öykü değildir, nice kuşak aynısını hissetmiştir, biliyorum. Ama bizim yaşadığımız bize özgüydü. Henüz yorgun değildik. Neşeliydik hatta, belki de geleceğin muştucusuyduk.

Son yazılarından birinde şunları dile getirmişti Akif Emre: “Hayat bulmak, yaşanmaya değer hayatı bulmak iddiasındaydık gençliğimizin o delişmen günlerinde. Bedenimiz, fiziğimiz yaşlansa da içimizdeki o delişmen halimizle diri kalmayı başarmıştık. ‘Seni öldürmeye gelen sende dirilsin’ diyen bir özgüvenin diriltici soluğuyla birbirimizin gönüllerini ferahlatıyor, yeşertiyorduk oysa.”

Çok kalabalık çıkmıştık o yola. Kimimiz yorulup yıldı, bıraktı. Kimimiz akademide soluklandı. Kimimiz medyada kendine bir yol açtı. Kimimiz siyaset üze yürümeyi seçti. Liste uzar gider. Çok seçenikle yüzleştik, çok zorlu seçimler yaptık. Çocukluğundan beri pratik siyasetle haşır neşir olan bir adam olarak, nice seçeneği yarı yolda bırakıp sadece siyasete katkı yolunu seçtim ben de nice yıl önce. Benim bakışımca, doğrusunu Allah bilir elbet, vatan ve millet tehlikedeydi, devlet tehdit altındaydı, bir seçimde bulundum. Ardımda bıraktıklarımı da hiç unutmadım, bir yana koydum. Biz, asıl olan hakikati hiçbir zaman tümünden bilemeyiz, seçimlerimizin açtığı yolda ilerleriz. Yanılmamış olmayı umarak. Gençliğimizin iddiasını unutmamış olmayı umarak. Doğru yön tutmuş olmayı umarak.

İşte Akif Emre yazıları böyle bir sağlama yöntemine açılan kapıydı benim için. Duraksamalarımın, kaygılarımın, kuşkuларımın sinandığı yerlerden biriydi. Onun içtenliğine, halis bakışına inandığımdan. Aynı düşünmek zorunda değildik, düşünmezdik de. Bana ayna olmasıydı önemsediğim. Göremediğimi görmesini umarak. Göremediğine ışık tuttuğumu umarak.

Her birimiz birbirimize birer tutamağız bu dünyada. Bu oyun yerinde. Birbirimize uzaklığımız yakınlığımız değildir asıl olan. Birbirimizin yüreğine değmiş olmamızdır. Haberi olsun olmasın, benim yüreğime değmiştir Akif Emre. Allah ondan razı olsun. Ardında bıraktıklarıyla yarın da eksikimi tamamlamaya vesile olsun. Allah rahmetini esirgemesin, mekanını cennet kılsın. İna lillahi ve inna ileyhi raciun.